

Sygn. akt IV CSK 250/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. C. i K. K.
przeciwko R. M. T.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący przedstawiony przez siebie problem ujęli w pytaniu: „czy powoływanie się przez powoda w postępowaniu cywilnym na zeznania świadka (pozwanego) złożone w postępowaniu przygotowawczym ich ocena pod kątem

naruszenia norm cywilnych (art. 24 k.c.) i norm prawno-karnych (np. art. 234 k.k.) biorąc pod uwagę treść art. 339 § 2 k.p.c. jest powoływana w celu obejścia prawa w sytuacji, w której późniejsze zeznania takiego świadka są sprzeczne z treścią prawomocnego wyroku skazującego (art. 11 § 2 k.p.c.)”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Przedstawiona w skardze problematyka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, a związana jest jedynie z wątpliwościami skarżących odnośnie do prawidłowości ustaleń w zakresie naruszenia ich dóbr osobistych.

Przedstawione przez skarżących wątpliwości pozostaje w sprzeczności z ustaleniami stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia. Powodowie domagali się złożenia przez pozwanego oświadczenia, że dokonywał on fałszywego oskarżenia powodów o popełnienie zbrodni zabójstwa, tymczasem Sąd prawomocnie skazał powodów za popełnienie tej zbrodni. W niniejszym postępowaniu wskazywali oni na okoliczności, które miałyby świadczyć o ich niewinności. Należy przypomnieć, że proces o ochronę dóbr osobistych nie może być wykorzystywany do weryfikowania prawidłowości prawomocnych wyroków skazujących sądu karnego.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).